

Török Ábel

hangotokban zúg az óceán

calais, a szelek büszke gyermeke egy nap árbócroppantó-nagy viharba keveredett a sivár tengeren, keskeny csónakját forgatták és szorongatták a hullámok. sűrű hab mosta az arcát, mint khloé szőke haja fájdalmas szerelmeskedéseik közben, szóta és puhította a húsát a borszínű tenger, mintha vacsorára főznék a mélységlakó bestiáknak. a hálót magába nyelte az örvény, calais verejtékező homlokkal szorította a csónak két peremét, születésemtől fulladásomig érek, anyám csónakba szült, és most csónak aljába halok, így akarták a szigorú istenek. rázta magát a tenger, rázta a testét az égbolt noszogató dörmögésére, és calais arra gondolt, ha olyan hevesen fognak szerelmeskedni, mint ő khloéval, soha senki nem fogja megtalálni az iszapban összetört csontjait. kék és zöld kígyók surrantak a hullámok alatt, balról charybdis, jobbról skylla üvöltött kutyahangon, egykor mindkettő mellrepesztőszép lány volt, egyetlen mosollyal lerombolták a férfiak egész bordapalotáját, ez lesz az asszonyokból, gondolta calais, ha hűtlenek, talán jobb is, hogy khloé nélkül merülök az alsó világba.

és akkor megnyílt az óceán szája, és calais a torkába nézett, és egy pillanatra meglátta a tengeristen arcát, ráncokkal szabdalt, erezett-kék arc volt, hosszú szakáll a iszapba lógott, de a tengeristen nem vette észre calaist, elfordult tőle, és ahogy a vizek is vele fordultak, calais kizuhant a csónakból, és a szörnyek közé süllyedt. egy ideig kapálózott, vergődött, mint halak a hálójában, birkózott az óceánnal, de nem talált fogást rajta, két vállra fektettek, mert nem akarok alád feküdni. az óceán azonban erősebb volt, és megtöltötte vízzel calais száraz tüdejét, és feszült benne a víz, és calais, mielőtt lehunyta a szemét, khloéra gondolt, sosem fognak már úgy szorítani, ahogy a tenger szorít engem, de mindig emlékezni fogsz rám, és halálodig gyászolsz majd. és calais csontjai összefordultak akkor, és erőtlenséggel a fekete fenéig süllyedt.

hínárhajú néreidák találták meg, a zöld hullámok királyának lányai. körbeveték mind az ötvenen, kíváncsian nézték kicsavart-kifordult testét, de nem mertek hozzáérni, mert látták, hogy a szelek közül érkezett, és a szelektől régóta félték. ott csacsogtak calais fölött, és hangjukban dörgött és zúgott az óceán, és calaist felébresztette a zúgás, kinyitotta a szemét, és azt mondta, vigyetek magatokkal, és gyógyítsatok meg! ajka közül nem buggyantak buborékok.

a néreidák lassan közelebb óvakodtak hozzá, körbetapogatták összezúzott testét. erezett-kék ujjak simították végig a combját és a hasát és a nyakát, és a néreidák nevettek, mert látták, hogy nem tud ártani nekik. a kezükbe vették, és még mélyebbre úsztak vele, ezüstsínű barlangjaikba vitték, az üregszájuk előtt cápák és polipok őrködtek. letették calaist egy hűvös szobában, a falai kagy-

lóval voltak kirakva, az alján vastag moszatszönyeg. amíg az egyikük a hasára könyökölt, és kedves tehénszemével calais szemébe nézett, a többiek kopoltyút haraptak a nyakára hegyes fogaikkal. nagy gonddal felnyitották a bőrét, és összetört csontjai helyére sápadt korallokat fektettek, kemény korallokat, ezentúl mindig magadban hordozod majd a tengert. egyenként szájon csókolták mind az ötvenen, és kiszívták a tüdejéből a sós tengervizet, a vén istenek izzadságát, mert szerették volna, hogy buborékot fújjon nekik, amellyel játszhatnak. calais, a szelek gyermeke pedig csendesén gyönyörködött bennük, és egy csapásra elfelejtette a nyárhozó-szép khloét, jobb is, hogy nélküle merültem az alsó világba. fel akart állni, oda akart lépni hozzájuk, hogy megérintse őket, olyan szépen, olyan szélesen mosolyogtak rá, fogsoruk ragyogó kavics, és calais kézbe akarta venni erezett arcukat, hogy újra megcsókolja mindegyiket, forrón, mint a vér, a hideg tenger alján, de a néreidák kicsúsztak-kiúsztak az ujjai közül, ahogy a tengeren, úgy rajtuk sem talált fogást, nem tudta két vállra fektetni őket, és nem fekhett alájuk, úgy tekergett és siklott a testük. csacsogtak és csacsogtak, nevettek és táncoltak körülötte, de többé egyik sem könyökölt a hasára, egyik sem harapott a nyakába, és calais arra gondolt, bárcsak ötvenfelé szakadhatna, hogy mindegyikkel egyszerre szerelmeskedhessen, hevesebben és fájdalmasabban, mint khloéval bármikor.

a néreidák minden reggel énekekkel ébresztették. fölé hajoltak, puha hínárhájuk simogatta a vállát, és a fülébe leheltek, először halkán, kéjesen, aztán egyre dallamosabban, és a vállát és a köldökét simogatták, mert szép ember volt calais, szebb és szabadabb mindenkinél a felső világban. ám amikor kinyúlt a néreidákért, hogy megragadja kagylógyöngyös csuklójukat és maga alá gyűrje őket, hogy még sósabbra izzadják az óceánt, elröppentek és mosolyogtak rajta, és ahogy szétnyílt az ajkuk, úgy nyílt szét calais szíve is előttük.

így ment ez hosszú napokon át, amíg egyszer haza nem érkezett a zöld hullámok királya. ő is úgy gyűrűztette sikamlós testét, mint a kígyók, lehelete sárfűtől bűzlött, a homlokára zsíros alga rakódott. amikor meglátta, hogyan próbálja calais magához szorítani dalos ajkú lányait, szakállrázó-nagy haragra gerjedt, de calais nem ijedt meg tőle: elé állt egyenes háttal, és azt mondta, párbajra hívja, és ha legyőzi, adja hozzá feleségül mind az ötven lányát. a néreidák pedig nagyon megszerették calais finom vonásait és fiús együgyűségét, és mivel szívesen hagyták volna neki, hogy két vállra fektesse őket és fogást találjon rajtuk és keresztül-kasul bejárja bőrük vad folyamárjait, könyörögve kérték apjukat, hogy álljon rá a párbajra. és a zöld hullámok ura végül rábólintott, és megverekedett a szelek gyermekével: nem kímélte calaist, kagylókarma lyukat ütött a húsán, calais pedig úgy verte, mint a hullámokat, habzott a hínárszakállú teste és reszkettek sötét ráncai, úgy összegabalyodott vele a fekete iszapban, ahogy khloéval szokott. a zöld hullámok ura nem bírta vele, nem tudta összetörni új korallcsontjait, mert a néreidák a

legkeményebbeket válogatták össze belé, de calais sem járt sikerrel, mert az isten síkos teste minduntalan kicsusszant az ujjai közül.

végül a legfiatalabb néreida döntötte el a harcot, akinek a legkékebb folyamok zubogtak a bőre alatt, mert megszánta öreg apját. calaishoz úszott, hullámozott a teste, és a fejét maga felé fordítva megcsókolta sáros-mocskos arcát, fogához nyomta ragyogó kavicsfogait, nyelvére tört nyelvével. calais pedig egészen elfeledkezett a verekedésről, és magához húzta sikamlós-lágy testét, és nem engedte el, a tengert ölelem benned, ezért szült meg anyám. a zöld hullámok ura kitérte két karját, hogy egy utolsó ölelésben összeroppantsa, de a lánya megrázta a fejét, irgalmazz, istenem, hazaviszem ezt a delfinlelkű fiút. és megfogta a csuklóját, és úszni kezdett felfelé, ki az ezüst barlangokból, ki a kagylók közül, ki az iszapos mélységből, vitte calaist a felszín felé, ahol a szelek fújtak, szülei.

calais a parton ébredt, talpát hideg tenger mosta, karján kidagadtak a kék erek. prüszkölt, megtörölte algás-síkos homlokát, és a nyakához nyúlt, még mindig vöröslött a néreidák harapásaitól. a hajába hínárt fontak, a nyakában kagyló függött, színesebb összes hazugságánál. ahogy felemelte a fejét, meglátta a nyárhozó-szép khloét, fölötte állt és őt nézte csendesen. calais akkor feltápáskodott a sárból, és leakasztotta a kagylót a nyakából, ajándékba hoztam, egészen a tenger fenekéig úsztam, hogy elhozzam neked. és khloé a nyakába vette a kagylót és a kezébe calais kezét, és ahogy elindultak a parton ketten, csendben, a vállára hajtotta a fejét, és azt mondta:

mától nem halászhat sz többet.